

ION STOICA

INCERTITUDINI

- Versuri -

FUGA DIN POVESTE

Ecou Transilvan
2016

CUPRINS

FUGA DIN POVESTE / 5
Nicio stea / 7
Amintire / 9
Cumpăna gândului / 11
Incertitudini / 13
M-ai găsit / 14
Scutul / 15
Vinovăția / 17
Nu știu / 18
Tot frunză / 19
Unul de altul / 20
Murea tăcerea / 22
Un gând alături / 24
Am înțeleș / 26
Tablou general / 27
În ciobul de oglindă / 28
Peste zăpezi / 29
Doar așteptarea / 30
Secvențe / 32
Jurământul / 33
Frica / 34
Eram în blugi / 37
Ziua lui Eminescu / 39
E vreo diferență? / 40
De ce? / 43
Gemenii / 45
Întrebări / 48
Altă geneză / 50
Antigravitonii / 52
O noapte / 55
Ziua de mâine / 57
Cine vrea / 59
Cândva / 61

- Izvor de rost / 62
Margini / 63
Vorbesc între ele / 65
Lumina lumii / 68
Fuga din poveste / 69
Doar răstignirea / 70
Fluturile de mătase / 72
Momentul zero / 73
La pândă / 75
Lupte / 77
Ne naștem îngerii / 79
Îndrăgostiților, de Anul Nou / 80
Drogul / 82
Secvență de primăvară / 83
Luna / 84
Într-un fulger de clipă / 86

PROESTETICA / 89

- Recital de poezie cu muzică / 91
Pe dos / 93
N-am înțeles nimic / 94
De fapt, ce e binele? / 95
Proestetica / 98
Și tot mai crezi / 100
Buimacii / 101
Scrisoarea lui Vasile / 103
Dar când ajung / 104
De-o seamă / 105
Muncita zestre / 107

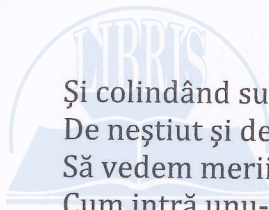
FUGA DIN POVESTE

Dar universul ghem de adrețe,
Era doar un caprăș impur:
Cu ochii beți între coperte
Răvneam un punct să mă-l fac zeu,
Fugind de stările incerte,
Dar starea vagă eram eu;
Atunci m-am rezemat de tine
Ca de curvântul absolut,
Să spargem sferele virgine
Ale iubirii de-inceput,
Să trecem mările de vise
Despovărați de gând și gol,
Către noaptea promise
Într-un cârâm cu ierburii noi

Și coborând sub boltă pînă
De neștut și de înalt
Să vedem mări de lumină
Cum țără sau-n celălalt
Cum țărăce vremea înțepită
În noi schimburi ei descant
Dar nicio stea nu mai așteaptă
În semn din lumea de pămînt

Mereu am căutat esențe,
Fără culoare și contur,
Dar universul, ghem de zdrențe,
Era doar un cuprins impur;
Cu ochii beți între coperte
Râvneam un punct să mi-l fac zeu,
Fugind de stările incerte,
Dar starea vagă eram eu;
Atunci m-am rezemat de tine
Ca de cuvântul absolut,
Să spargem sferile virgine
Ale iubirii de-nceput,
Să trecem mările de vise
Despovărați de gând și goi,
Către nuntirile promise
Într-un tărâm cu ierburi noi

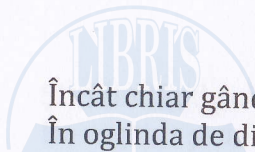
Și colindând sub bolta plină
 De neștiut și de înalt,
 Să vedem merii de lumină
 Cum intră unu-n celălalt,
 Cum toarce vremea înțeleaptă
 În noi adâncul ei descânt;
 Dar nicio stea nu mai așteaptă
 Un semn din lumea de pământ

NICIO STEA

Măren am căutat esența
 Fără culoare și contur,
 Dar universul ghem de xdranțe
 Era doar un cuprins impur,
 Cu ochii beți între coperte
 Răvneam un punct să mi-l fac zero,
 Fugind de stările incerte,
 Dar starea văgă eram eu;
 Atunci m-am rețenat de tine
 Ca de cravântul absolut,
 Să spargem stările virgine
 Ale iubirii de-nceput,
 Să trecem mările de vise
 Despovârșit de gând și goi,
 Către nuanțele promise
 Înt-un târâm cu izburd noi

Îți amintești?
Treceam peste un pod
Și podul trecea
Peste un râu cu apă clară
Care despărțea câmpia în două;
Apa era atât de clară,
Încât se vedeau norii,
Norii pufoși, fără nicio undă;
Atât de clară,
Încât se auzea în apă
Liniștea văzduhului de dincolo de nori,
Văzduhul care se uita în sus,
În oglinda lui mirată
De depărtarea gândului meu,
Călător spre seară;
Atât de clară,

AMINTIRE

Încât chiar gândul meu se privea tăcut
 În oglinda de dincolo de el,
 Petrecându-se, din tăcere-n tăcere,
 Până când se apropia de alte oglinzi
 Și te mângâia, îndrăgostit,
 Pe tine

Dar ciclo stră nu mai așteaptă
 Un semn din lumea te pământ

În amintire
 Treceam peste un pod
 Și podul trecea
 Peste un râu cu apă clară
 Care desprăsea câmpia în două;
 Apa era atât de clară,
 Încât se vedeau norii,
 Norii purseși fără nicio umbă;
 Atât de clară
 Încât se auzea în apă
 Linistea vâzduhului de dincolo de nori,
 Vâzduhului care se ulya în sus,
 În oglinda lui mîrșă
 De depărtarea gândului meu,
 Călător spre seară,
 Atât de clară